

РЕШЕНИЕ

№ 87

гр. Карлово, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Асима К. Вангелова-Петрова

при участието на секретаря Снежанка В. Данчева
като разгледа докладваното от Асима К. Вангелова-Петрова Гражданско дело
№ 20215320101893 по описа за 2021 година

Производството е по иск, с правно основание чл. 357 от КТ.

Ищецът - ОГН. В. ЛЮТ. твърди, че имал дългогодишни работни
отношения с „*****“ ЕАД („****“ ЕАД), като считано от 1994г. изпълнявал
длъжността – „Търговски представител“ на регистрираното от самия него
търговско представителство на „****“ ЕАД в гр. М., Р. Ф.. През целия посочен
период до настоящия момент, изпълнявал точно и добросъвестно
възложената му работа, като е съблюдавал спазването на действащото руско
законодателство и същевременно е действал изцяло в интерес на ответното
дружество за утвърждаване и развитие на външнотърговските му отношения с
Русия.

Твърди, че с официално писмо изх. № 001558/09.03.2016г.,
изпълнителният директор на „****“ ЕАД И.Г., е информирал О.Л., че му било
възложено от Съвета на директорите, въз основа на взето решение с протокол
№40/02.03.2016г., да сключи споразумение за изплащане на дължимите му
суми, като с тази цел го е поканил да се яви в дружеството до 15.03.2016г., за
обсъждане на параметрите на Споразумението. На 15.03.2016г. между О.Л. и
„****“ ЕАД било подписано Споразумение за погасяване на задължения, с

което страните са се договорили за сроковете и начина на изплащане на дължими суми, който към онзи момент били изискуеми, но неразплатени, поради независещи от ищеца причини. Размерът на дължимите му суми бил безспорно установен, видно от Приложение № 1, подписано от финансовия директор на „***“ ЕАД към онзи момент, г-н Р.Р., което било неразделна част от процесното споразумение.

Твърди, че в посоченото споразумение, „***“ ЕАД признавало, че към датата на подписване на същото, имало неразплатени парични задължения към О.Л. в размер на общо 92 913.44 лв. Страните се съгласили да уредят доброволно отношенията помежду си, като задължението на „***“ ЕАД било консолидирано по размер и било уговорено разсрочено плащане на 20 равни месечни вноски, всяка от които в размер на 4 656.67 лв. Падежът на първата част от общо дължимата сума била поставен под условие, а именно - депозиране на документите за регистрация на търговско представителство на „***“ ЕАД в гр. М., Р. Ф.. В чл. 5 от посоченото споразумение страните са уговорили и възможност за предсрочно погасяване на цялата сума.

Твърди, че от своя страна, изпълнил точно и в срок задължението си за пререгистрация на търговско представителство на ответника в гр. М., като подготовката за това била започнала още през 2015г., видно от приложената към исковата молба електронна кореспонденция. През месец май 2016г., ищецът уведомил по надлежния ред законните представители на „***“ ЕАД, за обстоятелството, че процедурата по пререгистрация на търговското представителство е своевременно стартирана, като същата била приключила успешно на 28.10.2016г., когато било издадено Удостоверение серия 77, № 016394519 за вписване в Държавния регистър на акредитираните клонове, представителства на чуждестранни юридически лица. През целия период, докато се е провеждала процедурата по пререгистрация, ищецът е уведомявал своевременно компетентните лица, за необходимостта от изправяне на нередовности в подадените документи, както и представянето на допълнително изисквани такива, за което представя като доказателство към исковата молба, част от кореспонденцията на О.Л. с представители на ответното дружество. Твърди, че на 18.03.2016г., няколко дни след подписване на процесното споразумение, ищецът изпратил до изпълнителния директор И.Г. доклад за етапа, на който се намира процедурата по

пререгистрация на търговското представителство на „***“ ЕАД в гр. М..

Твърди, че към настоящия момент „***“ ЕАД не е разплатило на О.Л. дължимата сума общо в размер на 92 913.44 лева, като ищецът не е получил дори и частично плащане. На 15.03.2016г., ищецът се е явил в седалището на ответното дружество, за да подпише процесното Споразумение, съгласно уговорените параметри и след нарочното решение на Съвета на директорите на „***“ ЕАД за подписване на споразумение за уреждане на финансовите отношения между страните. Споразумението му било връчено за подпис от юриста на дружеството-ответник г-жа М.К., която следвало да представи подписаните от него екземпляри на изпълнителния директор И.Г., като поела ангажимент да изпрати на О.Л. неговия екземпляр, с двата положени подписа. Твърди, че за съжаление не е получил дори и частично плащане на общо дължимата му сума и до ден днешен, като въпреки многобройните му опити и отправени покани за плащане, задълженията на „***“ ЕАД оставали неразплатени и към настоящия момент.

Видно от приложена към исковата молба електронна кореспонденция с В.Т., който към датата на подписване на процесното споразумение бил член на Съвета на директорите на „***“ ЕАД, същият бил наясно, че О.Л. е изпълнил всички свои задължения, пререгистрирал е търговското представителство на „***“ ЕАД в Р.та Ф. и бил в пълното си право да претендира дължимата му сума общо в размер на 92 913.44 лв. Твърди, че В.Т., цитирал чл. 4 от процесното споразумение, където било залегнало задължението на О.Л., което следвало да е изпълнено, за да настъпи изискуемостта на първата част от дължимата сума в размер на 4 656.67 лв. По-нататък в електронната кореспонденция, В.Т. информирал ищеца, че на 07.02.2017г. бил провел разговор с изпълнителния директор на „***“ ЕАД за необходимостта да се стартира плащането на дължимите суми към О.Л., за което г-н Гецов е поел ангажимент, това да се случи. Въпреки многобройните и периодични напомняния, за обстоятелството, че „***“ ЕАД дължало 92 913.44 лв. на О.Л., последният е успял да получи парите си по извънсъдебен ред. Като пореден опит за доброволно и извънсъдебно уреждане на спора, ищецът изпратил и нотариална покана до ответното дружество, която обаче не довела до погасяване на задълженията на „***“ ЕАД.

Сочи, че с подписването на Споразумението от 15.03.2016г., „***“ ЕАД признало, че дължи на О.Л. сума в размер на 92 913.44 лв., което на основание чл. 116а от ЗЗД прекъснало давността за дължимите, но неизплатени суми по трудово правоотношение. Независимо от основанията на дължимите суми преди 15.03.2016г., с подписване на процесното споразумение, „***“ ЕАД признало общия им размер, както и обстоятелството, че същите били неизплатени към онзи момент. Посочва, че в случай, че съдът прецени, че давността на задълженията на „***“ ЕАД към О.Л., не е прекъсната на основание чл. 116а от ЗЗД, твърди, че Споразумението от 15.03.2016г., по правната си същност представлява новационно споразумение.

Освен че дължимите суми били консолидирани по размер, със споразумението от 15.03.2016г., О.Л. поел насрещно задължение за пререгистрация на търговското представителство на „***“ ЕАД в гр. М., което придавало на споразумението правните характеристики на обективна новация. По силата на новационното съглашение, старото правоотношение, по което са били дължими отделните суми за минал период, било прекратено, като заплащането на общо 92 913.44 лв. било поставено под условие, което на практика е насрещното задължение на ищеца за пререгистрация на търговското представителство на „***“ ЕАД в гр. М., Р. Ф.. Главното действие на подновяването, както по принцип, така и в конкретния случай, било възникването на ново правоотношение, като съдържанието на новото правоотношение било определено изцяло от волята на страните. С оглед на изложеното счита, че „***“ ЕАД следва да бъде осъдено да заплати на О.Л. дължимата му сума общо в размер на 92 913.44 лв., тъй като същият е изпълнил всички свои насрещни задължения и е настъпило отлагателното условие по чл. 4 от Споразумението от 15.03.2016г.

С допълнително молба от 05.04.2021г. ищецът конкретизира, че процесната сума представлява неизплатени възнаграждения от трудов договор, които с новационното споразумение от 15.03.2016г. били признати от ответника.

МОЛИ съда, да постанови решение, с което да осъди „*****“ ЕАД да заплати на ОГН. В. ЛЮТ. дължимата сума в размер на 92 913.44 лева, която ответникът е признал, че дължи със Споразумение за погасяване на

задължения от 15.03.2016г. Претендира за направените по делото разноски. Претендира за направените по делото разноски.

Ответното дружество - „***“ ЕАД гр. С. намира предявения за неоснователен и недоказан, поради което моли същият да бъде отхвърлен изцяло, като бъдат присъди направените в настоящото производство разноски. Твърди, че с исковата молба ищецът не представя каквито и да е документи, с които да обоснове и докаже претенцията си по основание и размер. Твърдението, че „***“ ЕАД има висящи задължения към ищеца О.Л. било голословно. Нямаło подписано споразумение за уреждане на финансови взаимоотношения между „***“ ЕАД и ищеца О.Л., както се твърди в исковата молба. Приложената към исковата молба справка за дължими възнаграждения към ищеца, не била подписана от изпълнителния директор на „***“ ЕАД и не можела да ангажира отговорност на дружеството към ищеца. Освен това, видно от справката, възможността за събиране по исков ред на включените в същата възнаграждения била погасена по давност още към 15.03.2016г. Именно поради изтекла давност, тези незаплатени задължения към ищеца О.Л. за периода 2006-2009г. били отписани от баланса на дружеството. В тази връзка, се позовава на изтекла погасителна давност по отношение на визираните в справката от 15.03.2016г. задължения на „***“ ЕАД към ищеца и представляващи процесната сума, която давност била изтекла както към настоящия момент, така и към претендираната за релевантна към спора дата 15.03.2016г. Също така сочи, че тъй като нямаło подписано споразумение, нямаło документ, с който да е извършена новация на погасените по давност възнаграждения посочени в справката от 15.03.2016г.

Видно от представеното като доказателство с исковата молба Писмо № 001558/09.03.2016г. на „***“ ЕАД, на заседание на Съвет на директорите (СД) на „***“ ЕАД, проведено на 02.03.2016г. било обсъдено писмо на ищеца до „***“ ЕАД, с което бил поставен въпроса за уреждане на непогасени възнаграждения към него за периода до 2009г. От писмото ставало ясно, че с решението си СД е възложил на изпълнителния директор да покани ищеца и да му предложи да подпише споразумение за погасяване на задълженията на „***“ ЕАД формирани до 2009г., без да се очертават параметри на задълженията, каква част от задълженията да бъдат признати и т.н. Въпреки решението на СД, двустранно споразумение така и не било подписано.

От събраните по делото доказателства съдът намира за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, че ищецът - ОГН. В. ЛЮТ. към 2006-2009г. е бил търговски представител на регистрираното търговско представителство на „***“ ЕАД в гр. М., Р. Ф..

Представената от ищеца кореспонденция, изходяща от „***“ ЕАД гр. С., а именно – Писмо с изх. № 000700/27.01.2016г., от В.Т. – председател на СД и Писмо с изх. № 00829/02.02.216г., от изпълнителният директор на „***“ ЕАД гр. С. И.Г. изпратени до ОГН. В. ЛЮТ. се установява, че ответното дружество е получило отчетния доклад на ищеца във връзка с пререгистрацията на Представителство на ***, както и че за свършената работа и постигнатите резултати, отнасящи се до възнаграждението му, същият следва да представи доклад.

Във връзка с твърдението в исковата молба за извършена процедурата по пререгистрация на търговското представителство, която е своевременно стартирана и успешно приключила на 28.10.2016г., ищецът е удостоверил този факт с представяне на копие от Удостоверение серия 77, № 016394519 за вписване в Държавния регистър на акредитираните клонове, представителства на чуждестранни юридически лица.

Установява се от представено копие на Писмо, изх. № 001558/09.03.2016г. от изпълнителния директор на „***“ ЕАД гр. С., изпратено до ОГН. В. ЛЮТ., че ищецът е информиран за това, че Съвета на директорите е възложил на изпълнителният директор на „***“ ЕАД И.Г., въз основа на взето решение с протокол №40/02.03.2016г., да сключи споразумение за изплащане на дължимите му суми за периода до 2009г., като с тази цел е поканил ОГН. В. ЛЮТ. да се яви в дружеството до 15.03.2016г., за обсъждане на параметрите на споразумението.

Представено е копие от споразумение за погасяване на задължения от дата – 15.03.2016г., носещо подписа само от ОГН. В. ЛЮТ.. За другата страна по споразумението, в лицето на „***“ ЕАД гр. С. с изпълнителният директор И.Г. - няма положен подпис. Видно от съдържанието на документа, споразумението обхваща доброволно уреждане на отношения между „***“ ЕАД гр. С. и ОГН. В. ЛЮТ., произтичащи от неплатени суми по трудови правоотношения за периода от 2-ро тримесечие на 2006г. до 2-ро тримесечие

на 2009г.-включително, като задължението на „***” ЕАД гр. С. към 15.03.2016г. възлиза на 92 913.44 лева, съгласно справка за дължими възнаграждения на ОГН. В. ЛЮТ. - търговско пълномощник на „***” ЕАД С. в М. (представена в копие по делото). В чл. 4 от Споразумение се регламентира сроковете и начина на изплащане на дължими суми, а именно – на 20 равни месечни вноски, всяка от които в размер от по 4645.67 лева, начиная от депозиране на документите за регистрация на представителство на „***” ЕАД в гр. М., Р. Ф. на първа инстанция, като сумите са дължими до края на съответния календарен месец.

Установява се от приложена към исковата молба електронна кореспонденция между ОГН. В. ЛЮТ. и с В.Т. - член на Съвета на директорите на „***” ЕАД, че последният е бил наясно за това, че О.Л. е изпълнил всички свои задължения във връзка с пререгистрирането на търговското представителство на „***” ЕАД в Р.та Ф. и същият у смятал, че въпросът за изплащане на възнаграждението му е уреден.

От представеното копие на нотариална покана, изпратена от ОГН. В. ЛЮТ. чрез нотариус Тани Рангелов гр. Карлово до „***” ЕАД гр. С. - рег. № 329, том 1, акт 20 от 26.01.2021г. по описа на нотариуса, ищецът е определил на ответното дружество 7-дневен срок от получаването ѝ да му заплати дължимата сума от 92 913.44 лева, ведно със дължимата законна лихва, считано от датата на падежа на последната от двадесетте равни месечни вноски, съгласно споразумението, която лихва до 21.01.2021г. е в размер на 28 031.13 лева, като е посочил и банкова сметка за превод на исканата сума. Претенцията му се основана на споразумение за погасяване на задължения на „***” ЕАД гр. С. от 15.03.2016г. Видно от данните на нотариалната покана, същата е редовно връчена на ответника на 01.02.2021г.

Други доказателства от значение по делото не са представени.

Въз основа на така установената и възприета фактическа обстановка, съдът прави следните изводи от правна страна:

Съдът намира, че между страните в процеса - „***” ЕАД гр. С. и ОГН. В. ЛЮТ. е било налице трудово правоотношение, доколкото последният е бил търговски пълномощник на „***” ЕАД С. в М.. Ищецът изрично заявява, че процесната сума представлява неизплатени възнаграждения от трудов договор, която с новационното споразумение от 15.03.2016г. била признати от

ответника.

В хода на делото обаче, не е представено заверено копие или оригинал на двустранно подписано от двете страни споразумение за погасяване на задължения на „***“ ЕАД гр. С. от дата - 15.03.2016г. В тази връзка и с оглед направеното доказателствено искане от ищеца по реда на чл. 190 от ГПК, „***“ ЕАД гр. С. изрично посочва, че не може да представи подписано споразумение с ищеца, тъй като изпълнителният директор не е подписал такова нито на 15.03.2016г., нито на друга дата. С оглед липсата на двустранно подписано споразумение, уреждащо финансовите въпроси между страните, произтичащи от неизплатени възнаграждения по трудов договор, съдът намира, че не може да се ангажира отговорността на „***“ ЕАД гр. С. спрямо ищеца - ОГН. В. ЛЮТ. въз основа на сключено споразумение за погасяване на задължения на „***“ ЕАД гр. С. от 15.03.2016г.

Доколкото настоящият спор се явява трудов, същият следва да бъде разглеждан като такъв, като съдът следва да се произнесе по дължимостта на претендираните трудови възнаграждения, за които ищецът твърди, че са неплатени суми от трудови възнаграждения и касаят периода от 2-ро тримесечие на 2006г. до 2-ро тримесечие на 2009г. – включително.

Съгласно чл. 245, ал. 2 от КТ във връзка с чл. 128 от КТ, работодателят е длъжен да плаща на работника или служителя договореното възнаграждение за извършена работа в установените срокове. По делото не се оспорва, че претендираната сума произтича от неплатени трудови възнаграждения по процесния период. Съгласно чл. 245, ал.2 от КТ, разликата до пълният размер на трудовото възнаграждение остава изискуема и се заплаща с лихва, равна на основния лихвен процент за съответния период. Ответникът не ангажира доказателства да е заплатил тази сума, като в негова тежест е доказването на факта на плащането, който факт за ищецът е отрицателен. Ответното дружество обаче се позовава на изтекла погасителна давност, като прави възражение по отношение на цялата сума за това, позовавайки се на чл. 358, ал. 1, т. 3 от КТ, което възражение съдът намира за основателно.

Съгласно разпоредбата на чл. 358, ал. 1, т. 3 от КТ, искът за заплащане на трудово възнаграждение се предявява в 3-годишен срок от деня, в който правото, предмет на иска, е станало изискуемо или е могло да бъде упражнено, респ. от деня, в който по вземането е трябвало да се извърши

плащане по надлежния ред (чл. 358, ал. 2, т. 2 от КТ). По силата на чл. 128 от КТ, работодателят е длъжен да плаща уговореното трудово възнаграждение „в установените срокове“. В случая, няма данни страните да са уговорили срок на заплащане на месечната работна заплата, поради което и с оглед разпоредбата на чл. 270 от КТ, следва да се приеме, че трудово възнаграждение за положен през съответния месец труд се дължи най-късно на 1-во число на следващия месец. Процесният период обхваща от 2-ро тримесечие на 2006г. до 2-ро тримесечие на 2009г., т.е. от месец април 2006г. до месец юни 2009г. – включително. Така определено, първото възнаграждение е станало изискуемо месец май 2006г., а последното възнаграждение е станало изискуемо месец юли 2009г., като от изискуемостта на всяко вземане е започнал да тече тригодишният давностен срок. Към датата на предявяване на иска - 17.03.2021г., същият е изтекъл по отношение всички вземания за неизплатени възнаграждения от трудов договор. Ето защо, искът за присъждане на неизплатеното трудово възнаграждение за периода от 2-ро тримесечие на 2006г. до 2-ро тримесечие на 2009г. следва да бъде отхвърлен, като погасен по давност.

ОТНОСНО РАЗНОСКИТЕ ПО ДЕЛОТО

Ответното дружество претендира разноски за производството, поради което на основание член 78, ал. 3 от ГПК и с оглед отхвърления иск, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника направените разноски в размер на 3300.00 лева, представляващи платено адвокатско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК, за работниците и служителите производството по трудови дела е безплатно и не се дължат такси и разноски, поради което в тежест на ищеца не следва да се присъжда държавна такса.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ОГН. В. ЛЮТ., с ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С. 1000, р.н С., ул. „С.“ № 5, ет. 5, офис 30-32, Адвокатско дружество „Б. и п.“ против „*****“ ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., област П., ул. „*****“ № 1, иск за заплащане на сумата от 92 913.44 лева, представляваща неизплатени възнаграждения от трудов

договор за периода от 2-ро тримесечие на 2006г. до 2-ро тримесечие на 2009г.-включително, която сума е призната от ответника с новационното споразумение от 15.03.2016г., като погасена по давност, като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ОГН. В. ЛЮТ., с ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С. 1000, р.н С., ул. „С.“ № 5, ет. 5, офис 30-32, Адвокатско дружество „Б. и п.“ да заплати на „*****“ ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: град С., област П., ул. „*****“ № 1, направените по делото разноси в размер на 3300.00 лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от страните пред Окръжен съд П., в двуседмичен срок от обявяването му.

Сн.Д.

Съдия при Районен съд – Карлово: _____